

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3462/2018
27.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац чланова већа, у парници тужиоца предузећа „International Trading School” ДОО из Београда, кога заступа пуномоћник Зоран Рељић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Војислав Илић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3515/2016 од 23.11.2016. године, у седници већа одржаној 27.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3515/2016 од 23.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П број 34/12 од 07.03.2016. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска од 03.12.2015. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован приговор пресуђене ствари. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 9.419.223,52 динара са законском затезном каматом почев од 28.07.2015. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати износ од још 8.634.356,60 динара преко досуђеног износа ставом трећим изреке пресуде са затезном каматом почев од 28.07.2015. године па до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 431.812,50 динара са законском затезном каматом од 07.03.2016. године па до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж бр. 3515/2016 од 23.11.2016. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П број 34/12 од 07.03.2016. године у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу четвртном и петом изреке и предмет враћен томе суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Осталим ревизијским наводима се не указује на битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, између предузећа „International Trading School” ДОО из Београда, као зајмодавца и предузећа “Нула Group“ ДОО Београд, као зајмопримца и АА из ..., оснивача, као зајмопримца, закључен је уговор о зајму 17.11.2008. године, чији је предмет износ од 8.487.349,00 динара са роком враћања од 12 месеци од дана извршења целокупне уплате. Чланом 2. уговора, странке су се споразумеле да ће зајмопримац платити камату зајмодавцу по стопи од 35,73% годишње. Зајмодавац се сагласио да прими износ главног дуга и без обрачунате камате уколико зајмопримац врати целокупан износ зајма у уговореном року. Тужени је признаницом о дугу потписаном 15.11.2009. године признао да тужиоцу дугује 135.000,00 евра у динарској противвредности по продајном курсу Народне банке Србије на дан исплате. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке од 27.07.2015. године дуг туженог према тужиоцу по уговору о зајму је износио укупно 18.053.580,12 динара од чега је главни дуг 9.419.223,52 динара, а затезна камата 8.634.356,60 динара. Тужени није вратио тужиоцу износ новца по уговору о зајму, због чега је покренуо овај спор.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца делимично основан за износ главног дуга.

Чланом 557. ЗОО, прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте, истог квалитета. Према члану 562. став 1. истог закона, зајмопримац је дужан да врати у уговореном року исту количину ствари, истог квалитета.

У конкретном случају тужени је примио 17.11.2008. године од тужиоца (правног лица) новчани износ од 100.000,00 евра са роком враћања 12 месеци, са уговореном каматом од 35,73% на годишњем нивоу. Признаницом о дугу који је тужени потписао 15.11.2009. године, признао је да дугује тужиоцу 135.000,00 евра у динарској противвредности, а по продајном курсу НБС на дан исплате. Није у року вратио тужиоцу главни дуг који је утврђен вештачењем и износи 9.419.223,52 динара који је доспео на наплату још 15.11.2009. године. Стога је правилно примењено материјално право када је обавезан тужени на испуњење обавезе по уговору о зајму у том износу.

Наводима ревизије није доведена у сумњу правилност закључка нижестепених судова о насталом облигационом односу, односно обавези туженог која није престала на начин како се ревизијом наводи. Предмет ове парнице је потраживање тужиоца као правног лица према туженом, а не потраживање законског заступника тужиоца као

физичког лица према туженом. Самим тим нису од утицаја ревизијске тврдње туженог, које је истицао и у поступку по жалби, да је привредно друштво туженог из САД уплатило на рачун привредног друштва у Дубаију у власништву законског заступника тужиоца (ББ) укупан износ од 2.600.000,00 УСД којим је по претходном договору туженог и ББ обухваћен и дугован износ од 100.000,00 евра по уговору о зајму и то преко „...“ са Кипра (путем „свифт поруке“). Наиме, нижестепени судови су правилно ценили ове жалбене наводе и закључили да овај уговор о међусобном пословању привредних субјеката није од утицаја на одлучивање у овој правној ствари. Наводима ревизије није доведена у сумњу правилност оваквог закључка нижестепених судова, да су тужилац и његов законски заступник два различита субјекта и да се одређене уплате на рачун неке фирме у власништву законског заступника тужиоца не могу сматрати враћањем дуга тужиоцу као правном лицу по основу уговора о зајму.

Наводе ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић